

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europske avenije 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-1597/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji Kameliji Matijašević, u pravnoj stvari tužitelja Krešimira Farčića iz Tenje, ulica Tome Matića 5, OIB:63712821690, zastupan po punomoćnici Martini Alagić, odvjetnici iz Vukovara, protiv tuženice Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB:53056966535, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 11. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja i zamjenice njegove punomoćnice Lucije Matić, odvjetnice u Odvjetničkom, društvu Mišević i Jarić d.o.o. Osijek, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženice, uz javnu objavu dana 18. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 9. Ugovora o kreditu broj: 528-50-3303820, zaključen dana 2. ožujka 2006. godine između tužitelja KREŠIMIRA FARČIĆA, OIB: 63712821690, iz Tenje, ulica Tome Matića 5, i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535., u dijelu u kojemu je određeno da je prijevremena otplata kredita moguća samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor, te da ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženici Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB:53056966535, da tužitelju Krešimiru Farčiću iz Tenje, ulica Tome Matića 5, OIB:63712821690, podmiri trošak u iznosu od 788,09 eura (sedamstoosam-desetosameuradevetcenti) sa zateznim kamatama tekućim od dana 18. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

III. Odbija se preostali zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 250,00 eura (dvjestopedeseteura) s pripadajućim zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženice dana 20. studenog 2025. podnio tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe čl. 9. ugovora o kreditu, koju obrazlaže navodeći da je kao korisnik kredita sa tuženikom RAIFFEISEN BANK AUSTRIA d.d. kao kreditorom, dana 02. ožujka 2006. godine sklopio ugovor o kreditu, broj: 528-50-3303820, u iznosu od 26.858,00 CHF, s rokom otplate od 84 mjeseci. Navedenim Ugovorom tipa „uzmi ili ostavi“ u čl. 9. ugovorena je mogućnost prijevremene otplate kredita, samo „uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor“. Tuženik je prilikom prijevremene otplate kredita naplatio tužitelju naknadu sukladno čl. 9. predmetnog ugovora. O ugovornoj odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita iz čl. 9. predmetnog ugovora o kreditu nije se posebno pregovaralo, te je ista suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. S obzirom da se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna, te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o izlaznoj naknadi, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno čl. 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog on line 5. studenoga 2020. godine usvojen je između ostalih zaključak da ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.

2. Tuženici je uredno dostavljena tužba s priložima i pozivom za podnošenje pisanog odgovora na tužbu dana 28. studenog 2026., koji odgovor tužena nije dostavila.

3. Odredbom čl. 331.b st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., 146/2025.) propisano je ako tuženik ne podnese odgovor na tužbu u određenom roku, donijet će se presuda kojom se prihvaća tužbeni zahtjev (presuda zbog ogluhe), ako bude udovoljeno ovim uvjetima:

1) ako su tuženiku tužba i poziv za davanje odgovora na tužbu uredno dostavljeni,

2) ako osnovanost tužbenog zahtjeva proizlazi iz činjenica navedenih u tužbi,

3) ako činjenice na kojima se temelji tužbeni zahtjev nisu u protivnosti s dokazima koje je sam tužitelj podnio ili s činjenicama koje su općepoznate,

4) ako ne postoje općepoznate okolnosti iz kojih proizlazi da su tuženika spriječili opravdani razlozi da podnese odgovor na tužbu.

3.1. Iako su tuženoj tužba i poziv za davanje odgovora na tužbu uredno dostavljeni, nisu ispunjeni uvjeti za presudu zbog ogluhe iz čl. 331.b st. 1. točka 2. Zakona o parničnom postupku, radi čega je sud proveo dokazni postupak u kojem je saslušao tužitelja na okolnost pregovaranja o ugovornoj odredbi čl. 9., te je li od tuženice dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na spornu ugovornu odredbu, izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu 528-50-3303820 (list 4.-8. spisa).

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnom odredbe članka 9. Ugovora o kreditu od 2. ožujka 2006. kojom je ugovoreno da Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi kreditor.

5. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu zaključio 2. ožujka 2003. sa tuženom, kao fizička osoba, nije bio vlasnik tvrtke niti obrta, a niti to može biti budući je državni (policijski) službenik. Namjena kredita je bila kupovina rabljenog vozila za njegove osobne potrebe. U Auto kući u kojoj je izabrao vozilo mu je rečeno da će oni sve riješiti sa bankom, odnosno tuženicom i nakon par dana je dobio od tužene poziv da dođe u banku gdje mu je uručen unaprijed sačinjen Ugovor o kreditu, pa nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama niti mu je itko pojasnio ugovorne odredbe ili ga upozorio pod kojim uvjetima će moći eventualno prijevremeno otplatiti kredit i koji će trošak u tome slučaju biti. Da nije pristao na neku od ugovornih odredba, smatra da mu kredit ne bi bio odobren. Ugovor je prije potpisivanja pročitao, a budući nije bankarske struke, relativno je mogao shvatiti sve ugovorne odredbe. Napominje da, kada je došao po pozivu u banku, nije mu niti ponuđen kredit u nekoj drugoj valuti već mu je samo uručen unaprijed sačinjeni ugovor na potpis. Kada je rekao da želi prijevremeno zatvoriti kredit, samo su mu rekli da će mu odbiti sa računa određeni iznos radi zatvaranja kredita, ali mu nitko nije rekao o kojem iznosu se raditi niti kako su došli do izračuna toga iznosa.

5.1. Iz samog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu (list 4.-8. spisa) razvidno je da je isti sastavljen od strane tuženice, prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju samo osobni podaci korisnika kredita, te iznos kredita i rok otplate. Iz članka 9. Ugovora proizlazi da je ugovoreno da Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi kreditor. Sud zaključuje da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj tužitelj može prijevremeno otplatiti kredit uz uvjete koje odredi kreditor koji je jednostrano određivao uvjete prijevremene otplate kredita. Ovakav način ugovorne odredbe ne može biti razumljiv prosječnom potrošaču, jer osim što je podložna jednostranim promjenama tužene, njome je potrošač (tužitelj) stavljen u poziciju zatvoriti ugovor o kreditu samo uz suglasnost i uvjete koje mu odredi Banka.

6. Ocjenjujući svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku, a prema svom uvjerenju, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

7. Prije svega, cijeneći izvedene dokaze sud je utvrdio da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, dana 2. ožujka 2006. godine, na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03. na snazi do 7.08.2007.). Sukladno čl. 3. toga Zakona, »potrošač« je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača, jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni

predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. Odnosno, da su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

9. Odredbom čl. 81. st. 1., 2. i 4. Zakona o zaštiti potrošača, je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežnu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (stavak 1.); Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (stavak 2.), Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (stavak 4.).

9.1. Odredbom čl. 59. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, te odredbu o ukupnom trošku zajma.

9.2. Sukladno odredbi čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

9.3. Sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača, propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

9.4. Odredbom čl. 87. st. 1. je propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništetna, a stavkom 2. da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

10. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.) kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

10.1. Odredbom članka 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, propisano je kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

10.2. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 102. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača, kako je navedeno. Štoviše iz čl. 324. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

11. Sukladno navedenom, u okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

11.1. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno je ocijeniti bi li tužena, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s tužiteljem, mogla razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba u članku 9. omogućuje banci da jednostrano odlučuje hoće li potrošač ostvariti svoje zakonsko pravo i pod kojim uvjetima, ne može se zaključiti da je tužene mogla razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

11.2. Sukladno citiranoj odredbi čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, u konkretnom slučaju, na tuženoj je bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi čl. 9., a tuženica u provedenom postupku nije dokazala tu činjenicu, nije odgovorila na tužbu, a niti pristupila na ročište pred sudom. Iz iskaza tužitelja saslušanog u dokaznom postupku, te iz samog Ugovora o kreditu, proizlazi da je kredit zaključio tužitelj kao fizička osoba, nije bio vlasnik tvrtke niti obrta, da je odobren namjenski u svrhu kupovine rabljenog vozila. Iz navedenog proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Dakle, tužitelj je u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, s tuženicom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor o kreditu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S druge strane, kako je tuženica banka i davanje kredita je proizvod bankarske djelatnosti kojom se bavila, to je predmetni Ugovor potrošački i tužiteljica u tom ugovornom odnosu ima status prosječnog potrošača u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača.

11.3. Naime, tužitelj se u tužbi pozvao na svoje svojstvo potrošača time što je svoj individualni zahtjev utemeljio na Zakonu o zaštiti potrošača, pa je stoga teret dokazivanja suprotnog na tuženici u smislu odredbi čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku, a što ista nije dokazala u ovom sporu.

12. U odnosu na spornu činjenicu jesu li tuženica i tužitelj pregovarali oko odredbe čl. 9. Ugovora o kreditu, odnosno je li tužitelj imao utjecaj na sadržaj te odredbe Ugovora, sud je saslušao tužitelja, koji u odnosu na navedeno u svom iskazu navodi da su mu u Banci uručili na potpis unaprijed sačinjen Ugovor o kreditu, te nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama. Da nije pristao na neku ugovornu odredbu, kredit mu vjerojatno ne bi bio odobren. Nitko mu u Banci nije pojasnio pod kojim uvjetima će moći prijevremeno zatvoriti kredit i koliki će u tom slučaju biti troškovi, već mu je samo rečeno prilikom prijevremenog zatvaranja kredita, da će mu

odbiti određeni iznos sa računa, ali ne u kojem iznosu, a niti na koji je način tužena obračunala taj iznos.

13. Iz navedenog proizlazi da Banka navedenom odredbom jednostrano odlučuje o ostvarivanju prava potrošača, čije zakonsko pravo na prijevremenu otplatu kredita u stvari ovisi o slobodnoj ocijeni banke, uvjetovano suglasnosti Banke i pod uvjetima koje Banka odredi. Drugim riječima, ovakva ugovorna odredba daje Banci neograničenu diskreciju da odobri ili ne odobri prijevremenu otplatu kredita, te da sama određuje uvjete pod kojima će prijevremenu otplatu dopustiti.

14. Prema odredbi čl. 1024. Zakona o obveznim odnosima, korisnik kredita može raskinuti ugovor prije nego što je počeo koristiti kredit (stavak 1.); korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku (stavak 2.); u oba slučaja korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (stavak 3.); u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti (stavak 4.).

14.1. Osim pravila o prijevremenoj otplati kredita iz čl. 1024. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, postoji i opća odredba o prijevremenom ispunjenju novčanih obveza propisana u čl. 25. Zakona o obveznim odnosima. Prema stavku 1. te odredbe dužnik novčane obveze može je ispuniti prije roka, a prema stavku 3. u slučaju ispunjenja novčane obveze prije roka dužnik ima pravo od iznosa duga odbiti iznos kamata za vrijeme od dana isplate do dospelosti obveze samo ako je na to ovlašten ugovorom.

14.2. Dakle, odredba čl. 1024. st. 3. i 4. Zakona o obveznim odnosima, predviđaju, dakle, dužnost korisnika kredita naknaditi Banci štetu samo ako ju je Banka pretrpjela, kao i zabranu davatelju kredita da korisniku kredita za slučaj prijevremene otplate kredita uračunaju kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti.

15. Ugovorna odredba čl. 9. kojom je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost kreditora i pod uvjetima koje odredi kreditor nije bila pojedinačno prigovarana, već je sadržana u unaprijed sastavljenom ugovoru Banke na čiji sadržaj tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati. Takva odredba stvara znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer banci daje pravo da prema vlastitoj ocjeni odluči hoće li potrošaču dopustiti prijevremenu otplatu kredita te pod kojim uvjetima, bez unaprijed određenih i objektivnih kriterija. Time se banci omogućuje jednostrano određivanje sadržaja ugovornih odnosa, dok je položaj potrošača u cijelosti podređen volji banke.

15.1. Nadalje, odredba čl. 9. Ugovora o kreditu nije transparentna jer iz nje potrošač u trenutku sklapanja ugovora ne može saznati pod kojim će uvjetima moći ostvariti prijevremenu otplatu niti koliko će troškovi ili druga ograničenja biti postavljena od strane banke. Posljedica takvog ugovaranja je da potrošač nije u mogućnosti procijeniti gospodarske posljedice koje za njega proizlaze iz Ugovora. Dakle Banka nije unaprijed ugovorila uvjete, nego je čl. 9. Ugovora zadržala pravo da te uvjete naknadno i jednostrano određuje, pa stoga potrošač u trenu sklapanja ugovora ne zna opseg svojih prava i obveza.

15.2. Pri tome, valja posebno naglasiti i kako je predmetni Ugovor o kreditu, dvostrani pravni posao, te se na njega primjenjuju temeljna načela obveznog prava, kao što su načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelo dužnosti njihove suradnje, načelo jednakih vrijednosti činidbe, načelo savjesnosti i poštenja i načelo zabrane zlouporabe prava, sukladno čl. 4. i 6. Zakona o obveznim odnosima.

16. Slijedom ovako utvrđenog činjeničnog stanja, kako se o članku 9. Ugovora o kreditu, nije pojedinačno pregovaralo, te je odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženice i tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj, te uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te kako tuženica nije dokazala da joj je nastala šteta/troškovi zbog prijevremene otplate upravo konkretnog kredita, to znači da je odredba čl. 9. Ugovora o kreditu, nepoštena u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, a nepoštenost predmetne odredbe temeljem čl. 87. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača, posljedično povlači za sobom ništetnost onog dijela odredbe članka 9. Ugovora u kojoj je određeno da je prijevremena otplata kredita moguća samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor.

17. Stoga je sud utvrdio ništetnom ugovornu odredbu iz članka 9. Ugovora o kreditu u kojoj je određeno da je prijevremena otplata kredita moguća samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor, te da ista ne proizvodi pravne učinke.

18. Ovdje treba naglasiti to da sporna ugovorna odredba nije utvrđena ništetnom jer da ne bi bila dopuštena, već je utvrđena ništetnom iz razloga što ugovorne stranke nisu o toj odredbi pojedinačno pregovarale.

19. Stoga je sud utvrdio ništetnom ugovornu odredbu iz članka 9. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je određeno da je prijevremena otplata kredita moguća samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor.

20. Pored navedenog treba naglasiti to da prema odredbi čl. 187. st. 1. Zakona o parničnom postupku, tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Stavkom 2. istog članka je propisano da se takva tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

20.1. Odredbom čl. 327. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, propisano je da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba.

20.2. Odredbom čl. 328. Zakona o obveznim odnosima je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

20.3. Dakle, tužiteljevo zakonsko ovlaštenje na podnošenje tužbe radi utvrđenja ništetnosti proizlazi iz čl. 327. i čl. 328. Zakona o obveznim odnosima, te čl. 187. st. 2. Zakona o parničnom postupku. Osim toga, ništetnost ugovora nastaje po samom zakonu i od trenutka sklapanja pravnog posla, pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. Zakona o obveznim odnosima), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. Zakona o obveznim

odnosima, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen).

20.4. U slučaju ništetnosti ugovorne odredbe, pravni interes tužitelja očituje se u potrebi osiguranja pravne sigurnosti i sprječavanja buduće primjene ništete odredbe (npr. kako bi se zaštitio od naplate spornog troška), te je deklaratorni zahtjev prethodno pitanje za moguće naknadne zahtjeve. Time je pravni interes za sam deklaratorni zahtjev utvrđenja ništetnosti u sudskom postupku zaštićen i održan, jer utvrđenje ništetnosti štiti pravni i imovinski interes tužitelja, te mu omogućuje naknadno ostvarenje prava, a imajući u vidu da pravo potrošača na sudsku zaštitu mora biti učinkovito i sudovi po službenoj dužnosti moraju osigurati da nepoštene ugovorne odredbe ne obvezuju potrošače u smislu čl. 6. i 7. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima.

21. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod I. izreke.

22. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, prema kojoj stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

22.1. Tužitelj je podnio zahtjev za naknadu parničnog troška od 1.038,09 eura.

22.2. Zahtjev za naknadu troška je osnovan do iznosa od 788,09 eura i sastoji se od troška zastupanja po punomoćnici odvjetnici na ime sastava tužbe od 200,00 eura (Tbr. 7.t.1.), zastupanja na ročištu od 28.04.2026. od 50,00 eura (Tbr. 9.t.5.), na ročištu od 11.06.2026. od 200,00 eura (Tbr. 9.t.1.), a na ročištu za objavu presude od 18.06.2026. u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 9.t.3.) kako to isti zahtijeva, obračunatog PDV-a na te iznose od 125,00 eura (Tbr. 46.), plaćene pristojbe na tužbu od 53,09 eura, te pristojbe na presudu od 110,00 eura, a što je u skladu s navedenim tarifnim brojevima, u vezi s Tbr. 52. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023., 107/25.), te čl. 151., čl. 155. i čl. 164. st. 1. – 4. Zakona o parničnom postupku, radi čega je odlučeno kao pod II. izreke.

22.3. Preostali zahtjev tužitelja za naknadu troška od 250,00 eura, nije osnovan, jer trošak sastava podneska od 27.11.2025. u iznosu od 50,00 eura i PDV-a od 12,50 eura nije nužan, budući se radi o obavijesti da je plaćena pristojba na tužbu, a isto je vidljivo u e-Predmetu, dok je pripremno ročište od dana 28.04.2026. odgođeno prije početka raspravljanja, pa nije osnovan zahtjev za trošak zastupanja na tom ročištu od 200,00 eura i PDV od 50,00 eura, već je trošak dosuđen sukladno Tbr. 9.t. 5. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, radi čega je odlučeno kao pod III. izreke.

U Osijeku, 18. lipnja 2026.

Sutkinja
Kamelija Matijašević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa istog. Žalba se podnosi u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, odnosno u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:

1. Punomoćnici tužitelja
2. Tuženici

Broj zapisa: **9-30889-430d0**

Kontrolni broj: **0ce20-f9ebf-3935e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.